

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Η μαρκησία Κλάρα γιέ Σατινιό προς τή Μάρθα Ντελμόν).

Παρίσι.

Αγαπητή μου φίλη. Δέν μπορείς νά φανταστής πόσο είμαι χορησμένη τις ημέρες αυτές. Ή πολλές άλλες ασχολίες μου μ' έχουν πειά εξαντλήσει. Μόλις στέκομαι στά πόδια μου. Καί φαντάσου, σαν νά μ'ην έχταναν όλ' αυτά, αβριο τό βράδυ έχοριμε μιά καλλιτεχνική έσπερα. Θά παιχτή στό μικρό θέατρο του πύργου μιά μονόπρακτη κομεντί του Γαστωνος, στην όποία θά πρωταγωνιστήσω εγώ. Ήθελα πολύ ν' αποφύγω την τιμή αυτή, μιά τόσο ό Ξένοι μας, όσο κι' ό Γαστών, επέμειναν στό ζήτημα αυτό, ώστε δέν υπάρχει νά άρνηθώ ως τό τέλος.

Ό Γαστών μάλιστα μεν συνέστησε νά μείνω σήμερα όλη την ήμερα στά διαμερίσματά μου, γιά νά μπορέσω νά συνέλθω κάπως καί νά μ'ην είμαι αβριο εξαντλημένη. Εποφελούμαι λοιπόν κι' εγώ της ευκαιρίας αυτής γιά νά σου γράψω.

Τι τά θέλεις, φίλη μου; Όλη αυτή ή φασαρία, όλη αυτή ή κινησιό δέν μ' εύχαριστεί καθόλου. Κι' αυτός άζάμο ό θανασιώδης πού μεν έκδηλώνουν όλοι, μ' ένγλει. Ό Γαστών όμως φάίνεται πώς εύχαριστείται έξαιρετικά από τά κομπλιμέντα των Ξένων του προς έμένα, μολοντί αυτός ό ίδιος μου φέρεται πάντα με μιά άβρη άδιαφορία.

Έν τούτοις είνε στιγμές πού με κοιτάζει καί τά μάτια του λαμπών άλλόκοτα... Όταν όμως αντίλαμβάνεται πώς τόν κοιτάζω κι' εγώ, ξαναπαιρνει την πρώτη του άδιαφορία.

Τι μυστήριο κρύβεται τάχα μέσα στην ψυχή του ανθρώπου αυτού;

Άκου καί κάτι άλλο πού θά σου κάνει έσοις έντύπωση.

Μετούξυ των Ξένων μας είνε κι' ό νεαρός κόμης Άλφρεδός ντε Σαιν-Ζερμαίν, ό όποιος άπ' την πρώτη μέρα της άφιξέως του έδω δέν ξεκολλάει ούτε στιγμή από κοντά μου. Όπου κι' άν πάω, τόν βρισχω μπροστά μου κι' είνε φανερό πώς ό δυστυχιώμενος είνε έρωτευμένος μαζί μου...

Δυστυχώς γι' αυτόν όμως, δέν διαφεύγει τίποτε από τό βλέμμα του Γαστωνος. Έτσι συνέθε ή τέξ έδω ένα μικρό έπιστόδιο. Βρισκόμαστε όλοι στην μεγάλη βεράντα του πύργου καί κοινοβουλίζαμε γιά διάφορα φιλολογικά ζητήματα, όταν έξαφνα μίλησε μέσα ό νεαρός κόμης κρατώντας μιά μεγάλη άνθοδέση από ύπεροχα λευκά τριαντάφυλλα.

Έφριξε μιά ματιά στό συγκέντρωσι καί, βλέποντας ότι ό Γαστών δέν βρισκόταν εκεί, διεψήθησε κατ' ερώθειαν προς έμένα καί μου τά προσέφερε τρανήντας μερδεμμένους μερικά κολλασεντικά λόγια.

Εγώ, χωρίς νά δώσω μεγάλη σημασία στό πράγμα, τά πήρα, εύχαριστώντας τον, καί κατόπιν φώναξα ένα κομματί γιό γιά νά τά πηθ στό μπλουτουά μου.

Κι' έξακολούθησα την κοινέντα μου. Πέρασε άρκετή ώρα κι' έπεδή χρειάστηκα κάτι, άναγκάστηκα νά πεταχτώ ως τά διαμερίσματά μου. Φτάνοντας όμως εκεί, βρήκα τόν Γαστώνα νά με περιμένει.

Ήταν κατάχλωμος από όργη καί μαδούσε νεκριασμένους τά τριαντάφυλλα του κόμητος ντε Σαιν-Ζερμαίν, των όποιων τά πέταλα είχαν γεμίσει τό λάτμου.

—Μιά γιαιτά τά ξεφύλλιζετε; Έκανε εγώ. Είνε τόσο ώραία τά τριαντάφυλλα αυτά!...

Τότε ό Γαστών, προσπαθώντας νά συγκρατηθί, μεν άπάντησε:

—Μπορεί νά είνε ώραία, άλλ' αυτός πού σας τά προσέφερε δέν μεν άρέσει καθόλου. Θά του δώσω μάλιστα ένα καλό μάθημα γιά νά μάθι νά μ'ην είνε τόσο άναίδης προς τις κυρίες, των όποιων είνε φιλοξενούμενος.

—Τι θέλετε νά πητε; τόν ρώτησα με κάποια ταρραχή.

—Διαβάστε! μου έλε.

Καί μεν έδωσε ένα κομματί χαρτί, προσθέτοντας:

—Αυτό βρισκόταν μέσα στην άνθοδέση του κόμητος καί, φυσικά, προσφύζονταν γιά σας... Ό γελούσι!... Ό άναίδης!...

Πήρα άμέσως τό χαρτί καί διάβασα τότε σ' αυτό τά παρακάτω λίγα λόγια:

«Δεχθείτε τά άνθη αυτά, αγαπητή κυρία. Είνε τό μόνο δώρο πού μπορεί νά σας προσφέρει μιά φτωχή καρδιά, ή όποία ύποφέρει γιά σας».

—Τόν δυστυχιώμενο! ψιθύρισα εγώ.

—Όστε τόν θεωρείτε δυστυχιώμενο; Έκανε ό Γαστών με κάποια

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

νη διη τους άμα τό θελήσουν... Δέν έχουν ίσως καί άδικο όσο γι' αυτό... Γιατί, άπλούστατα, δέν μπορούμε νά γίνουμε ούτε έρημίτες, ούτε μισάνθρωποι... Άλλά γιά τό ζήτημα αυτό θά μιλήσουμε άλλοτε... Καί τώρα πές μου, Κλάρα, πού στάσι σκέπτεσαι νά τηρήσις άπέναντι του νέου αυτού;...

—Νομίζω πώς μεν επέβάλλεται νά του έπιστρέψω τά λουλούδια του μαζί με την έπιστολή του. Τά περαιτέρω άφορούν έμένα.

—Όραία... Όσο γιά μένα, μ'ην άνησυχίσεις... Μή φοβείσις πούν σκληρός, Γαστών! τού είπα ίκετεντικά.

—Α! Αυτό είνε δουλειά δική μου... Καί, λέγοντας τά λόγια αυτά, χτύπησε ένα κοιδουνί καί σέ λίγο παρνοσιώστηκε ό μαρτός ύπηρέτης του Άλφης.

—Πάρε αυτά τά άνθη, τού είπε, καί πήγαίνε τά μαζί μ' αυτό τό χαρτί στό διαμέρισμα του κόμητος ντε Σαιν-Ζερμαίν. Άν τόν βρείσις εκεί, πές του πώς σου τά έδωσε ή κυρία σου... Όταν ό ύπηρέτης έφυγε, ό Γαστών γούρισε προς έμένα καί μου έλε:

—Καί τώρα, Κλάρα, πηγαίνω κι' εγώ νά κοινοίσω τόν λογαριασμό μου μεν τόν νεαρό κόμητα. Έσείσις μπορείτε νά μείνετε έδω ως ότου νά γυρίσω... Καί έφυγε...

Μιά μεγάλη άγωνία μεν κυρίεσε τότε. Φοβόμουν πούν μήπως ό Γαστών παραφροθί καί δημοιογησί κανένα σκάνδαλο. Μά, έπειτα από ένα τέταρτο, τόν είδα νά ξαναγυρίζη χαμογελαστός, σαν νά μ'ην είχε σμιθεί τίποτε.

—Λοιπόν; τόν ρώτησα μ'ι κριθόντας την άνησυχία μου.

—Μ'ην άνησυχίσεις, μεν άπάντησε. Ό νεαρός κόμης τιμωρήθηκε όπως τό αξίζει. Αυτή τη στιγμή άλλάζει την τουαλέττα του γιά νά γούρι άμέσως γιά τό Παρίσι...

—Μά τί συνέβη;

—Ό! τίποτε...Μιά ψυχρολουσία μέσα στην λίμνη του πάρκου καί τίποτα παραπάνω. Καί τώρα μπορούμε νά ξαναγυρίσουμε στους Ξένους μας.

Καί, χωρίς νά μου δώση περισσότερες έξηγήσεις, μεν προσέφερε τό μαρτάσο του καί κατέβηκαμε στό μεγάλο σαλόνι του πύργου...

Βρήκαμε τους προσκαλεσμένους μας νά συζητούν ψιθυριστά ό ένας με τόν άλλο, κάπως σοσιτισμένοι, μιά άμέσως ό Γαστών άνοιξε μιά γενική κοινέντα καί, με τη γουρτεία πού είχε στην όμια του, τους έκανε νά άναστατεψούν όλοι σ' αυτή.

Εγώ καθόμουν κοντά σ' ένα παράθυρο πού έβλεπε προς τό μέρος του πάρκου, άρηρημένη, όταν έξαφνα είδα έναν ίππεά νά διασχίση κάλπάζοντας τόν κήπο καί νά χάνεται προς τό μέρος του δημοσίον δρόμου.

Ήταν ό κόμης ντε Σαιν-Ζερμαίν, ό όποιος έφευγε άπ' τόν πύργο. Μά τί είχε συμβεί λοιπόν; Φλεγόμενος από άνυπομένησι νά τό μάθο. Μά δέν τολμούσα νά ρωτήσω κανένα σχετικώς.

Σέ λίγη ώρα έντυχός ό Γαστών, μαζί με μερικούς άλλους κυρίους, βγήκε έξω. Τότε πλησίασα τόν στρατάρχη Μορενά, ό όποιος μεν έδειχνε έξαιρετική συμπάθεια, καί τόν ρώτησα τί είχε συμβεί.

—Α! Έκανε έκείνος. Ό μαρκήσιος σιγνώσις σας έφερε νά τιμωρή τους άναίδεις νέους. Θέλετε νά μάθετε τί συνέβη. Άπλούστατα, ό Γαστών ήθε προ όλίγου έδω καί μ'ας πρότεινε νά κάνουμε ένα μικρό περπάτο προς τό μέρος της λίμνης. Έμεις τόν άκολουθήσαμε, χωρίς νά ύπομαζώμαστε τίποτε. Όταν όμως φτάσαμε στην όχθη, ό Γαστών φώναξε κοντά του τόν Σαιν-Ζερμαίν καί δείχνοντάς του μερικά νερολούλουδα, τού είπε:

«Είδατε τί ώραία λουλούδια!... Έγώ, άν ήμουν έρωτευμένος, αυτά θά προσέφερα στην εκλεκτή μου. Γιά τό χαρτί της, θά βουτούσα μέσα στό νερό...»

Ακούγοντας τά λόγια αυτά, ό κόμης έγινε κατάχλωμος.

—Μά τί κάθεστε; είνε τότε ό νεαρός. Γιατί δέν βουτάτε νά τά πάρτε; Τόσος μικρός είνε ό έρωσι σας; Μήπως θέλετε νά σας βοηθήσο;

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ή θάλασσα μπροστά μου κι' ό ούρα-νός.

Έπιθυμία γλαυκή πώς θά σε ζήσω; Πού τό καρδί νά με φέρη πίσω εκεί πούν' ό μεγάλος άσκεσός;

Έπιθυμία γλαυκή: χρώμα, καρπός, φωνή πού λείπει γιά νά τραγουδήσω, τραγουδι πού ποτέ δέν θ' άγροκίσω καί πόθος πού δέν είν' άνθρωπίνος.

Ή ώρα τώρα άπλώνεται βαρεία. Οι ναυτες τραγουδάνε στό καρδί, κι' ή έπιθυμία άνάθει, άνάθει.

σαν τη φωτιά στην μακρυνή στεριά. Άχ, όνειρο μεγάλο καί γαλάσιο. Από τη νύχτα πούρρεται (σ' άρπαξί)...

ΜΗΤΣΟΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ήταν ό κόμης ντε Σαιν-Ζερμαίν, ό όποιος έφευγε άπ' τόν πύργο. Μά τί είχε συμβεί λοιπόν; Φλεγόμενος από άνυπομένησι νά τό μάθο. Μά δέν τολμούσα νά ρωτήσω κανένα σχετικώς.

Σέ λίγη ώρα έντυχός ό Γαστών, μαζί με μερικούς άλλους κυρίους, βγήκε έξω. Τότε πλησίασα τόν στρατάρχη Μορενά, ό όποιος μεν έδειχνε έξαιρετική συμπάθεια, καί τόν ρώτησα τί είχε συμβεί.

—Α! Έκανε έκείνος. Ό μαρκήσιος σιγνώσις σας έφερε νά τιμωρή τους άναίδεις νέους. Θέλετε νά μάθετε τί συνέβη. Άπλούστατα, ό Γαστών ήθε προ όλίγου έδω καί μ'ας πρότεινε νά κάνουμε ένα μικρό περπάτο προς τό μέρος της λίμνης. Έμεις τόν άκολουθήσαμε, χωρίς νά ύπομαζώμαστε τίποτε. Όταν όμως φτάσαμε στην όχθη, ό Γαστών φώναξε κοντά του τόν Σαιν-Ζερμαίν καί δείχνοντάς του μερικά νερολούλουδα, τού είπε:

«Είδατε τί ώραία λουλούδια!... Έγώ, άν ήμουν έρωτευμένος, αυτά θά προσέφερα στην εκλεκτή μου. Γιά τό χαρτί της, θά βουτούσα μέσα στό νερό...»

Ακούγοντας τά λόγια αυτά, ό κόμης έγινε κατάχλωμος.

—Μά τί κάθεστε; είνε τότε ό νεαρός. Γιατί δέν βουτάτε νά τά πάρτε; Τόσος μικρός είνε ό έρωσι σας; Μήπως θέλετε νά σας βοηθήσο;